

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΙΑΣ ΠΙΛΕΝΚΟ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΤΑΣ

ΕΝΑ βροχερό απόγευμα του Φεβρουαρίου, ανάμεσα στ' αυτοκίνητα που κατέβαιναν την πλατεία και ύγρη λεωφόρο, ξεχώριζε ή πράσινη λιμουζίνα του τραπεζίτου Ζοζέφ Ροσμόρ. Μια άλλη μέρα, ο Ροσμόρ θα γκρίνιαζε από την ανυπομονησία του, για τις διαρκείς στάσεις της τετραπλής εκείνης σειράς των αυτοκινήτων στα σταυροδρόμια, μπροστά στο ύψωμένο άσπρο γάντι του αστυνομικού. Σήμερα, όμως Σάββατο 9 Φεβρουαρίου, αδιαφορούσε ολότελα για τις δυσκολίες της κυκλοφορίας... Καθόταν αναπαυτικά σε μια γωνιά της λιμουζίνας του και κρατούσε τρυφερά στο χέρι του, το κάτασπρο χεράκι ενός δροσερού κι' ώμορφου κοριτσιού που τὸ ἐπιθυμούσε με τρέλλα, ὅπως μιά γυναίκα λαχταράει ένα μαργαριταρένιο κολλιέ.

Σε λίγο, όταν ἔφθασαν στο Δάσος της Βουλώνης, ὁ Ροσμόρ ἄφησε τὸ χέρι τῆς γλυκειᾶς συντρόφου του, γιατί τὸ δικό του, τὸ γεροντικό, ἄρχισε νὰ μουδιάζη καὶ τῆς εἶπε με τρυφερότητα:

— Ζαννέττα, πές μου, εἶνε ἀλήθεια, πὼς σοῦ ἄρεσα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή που γνωρισθήκαμε;

— «Α! ἔκανε πάλι. Βέβαια δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς μ' ἀγαπᾶς. Ὁχι! Ὁχι! Ἄλλωστε τὸ ρῆμα «ἀγαπᾶ» δὲν ἔχει καμμιά σημασία στὴν ἐποχή μας. Ποιὸς τὸ μεταχειρίζεται τώρα;... Κι' ὁμως, ὑπάρχουν μερικές ἐξαιρέσεις. Μὰ δὲν θυρούστε! Ἄν' σᾶς πῶ εἰλικρινᾶ: «Ζαννέττα, σᾶς ἀγαπῶ!», θὰ μὲ πιστέψετε; Ὁχι! Πρὸς τί λοιπόν...»

Ἡ Ζαννέττα Σαρμιέ θέλησε νὰ τὸν διακόψῃ καὶ νὰ τοῦ πῆ με κάποια εἰρωνεία στὴ φωνή: «Μὰ, βέβαια! Ἔχετε δίκιο». Ἀλλὰ συγκρατήθηκε. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ψυχράνῃ, νὰ τὸν πειράξῃ, νὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ.

Τὸ αυτοκίνητο τώρα γλυστορούσε ἐλεύθερα πάνω στὴν ἔρημη λεωφόρο. Ἡ λεπτὴ βροχὴ χτυποῦσε μ' ἕνα μονότονο ἦχο πάνω στὰ κρύσταλλα. Ἡ Ζαννέττα θυθίστηκε γιὰ μιά στιγμή στὶς μαύρες σκέψεις τῆς κι' ἄξαφνα συνῆλθε καὶ χαμογέλασε τοῦ Ζοζέφ Ροσμόρ. Ὡστε ἔτσι λοιπόν;... Εἶχε φτάσει ὡς ἐκεῖνο τὸ σημείο; Τέσσερα χρόνια χωρισμένη, εἶχε θρῆι πὼς ἡ ἐλευθερία τῆς ἀξίζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη χαρὰ κι' εὐτυχία. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς τὴν ἐνθουσίαζε! Καὶ μιά ἡμέρα τέλος εἶχε πεί: «Θὰ ἐργασθῶ...»

Μὰ δὲν ἦταν εὐκολο. Εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε τέσσερα ὀλόκληρα χρόνια. Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ζοῦσε με τὴ μικρὴ προίκα τῆς... Καὶ σήμερα, 9 Φεβρουαρίου, θρισκόταν χωρίς δουλειὰ καὶ χωρίς μὰ πεντάρια στὴν τσάντα τῆς, πνιγμένη στὰ χρέη.

Ἀπὸ ἡμέρες ὑπέφερε ἀπὸ μιά τραγικὴ ἀγωνία καὶ μιά στιγμή εἶχε ἀνοίξει τὴν καρδιά τῆς καὶ εἶχε ἐκμυστηρευθῆ τις πίκρες τῆς σὲ μιά παλιὰ φίλη τῆς, στὴ Μαρία Λουίζα Νιθάρ. Κι' ἐκεῖνη τὴν εἶχε συμβουλέψῃ νὰ θρῆ ἕναν καλὸ καὶ γενναϊὸ φίλο. Ἔτσι, με τὴν πρώτη εὐκαιρία, τῆς γνώρισε ἕνα θράδυ στὸ σαλόνι τῆς, τὸν βαθύπλοτο τραπεζίτη Ροσμόρ...

Τὸ αυτοκίνητο ἔτρεχε τώρα συνεχῶς μέσα στὴ βροχὴ. Ἄξαφνα οἱ φάροι τοῦ φώτισαν τὴν εἴσοδο ἑνὸς γραφικοῦ πανδοχείου. Ἡ Ζαννέττα, μ' ἕνα παράξενο τρόμο στὴν καρδιά, κατέβηκε γρήγορα καὶ τρύπωσε μέσα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό τῆς στὴν ἄσπρη γούνα τῆς.

Τὸ ἀρχικαρσόνι, με μιά ὑπόκλιση, τοὺς ὠδήγησε σιωπηλὰ σ' ἕνα ἰδιαίτερο σαλόνι, με κρυστάλλινους καθρέφτες καὶ μεγάλα φρέσκα λουλούδια.

— Ἐδῶ θὰ εἶμαστε πιὸ ἡσυχᾶ... τῆς ἐξήγησε δειλὰ ὁ Ροσμόρ. Κι' ἔπειτα, ἐδῶ πέρα εἶνε ζεστά. Γιὰ δὲς τί ὡμορφο πού εἶνε τὸ τζάκι;...

Κι' ἀλήθεια, στὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ μιά μεγάλη καὶ εὐχάριστη φωτιὰ ἔκαιγε στὸ τζάκι.

Ὁ Ζοζέφ Ροσμόρ ἔτρωγε λίγο κι' ἔπινε λιγώτερο... Ἦταν ἐξηντα περίπου χρόνων. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς φοβόταν... Ἡ Ζαννέττα, στενοχωρημένη, μιλοῦσε γιὰ τὴν τελευταία ἐπιθεώρησι τοῦ «Καζινό», γιὰ τὶς ἐκθέσεις τῆς ζωγραφικῆς, γιὰ τὴν τελευταία μόδα τῶν καπέλλων, γιὰ τὰ λουλούδια, γιὰ τὴν φωτιὰ, σὺν νὰ μὴν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴ σιωπὴ νὰ πέσῃ βαρεῖα ἀνάμεσά τους, γιὰ νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἀδυσώπητα.

Ὁ Ροσμόρ ὠστόσο, σὲ λίγο, προσπάθησε νὰ τὴν διακόψῃ.

— Ἀλήθεια, Ζαννέττα, τῆς εἶπε, ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι... Ἐκεῖνη τὸν κύτταξε με φοβισμένα μάτια. Ἔπειτα, κατάλαβε τὸ λάθος τῆς καὶ τοῦ χαμογέλασε.

Ὁ Ροσμόρ τότε πῆρε θάρρος καὶ συνέχισε:

— Ζαννέττα, ἄκουσε, ἤθελα νὰ μάθω τί συλλογίζεται μιά γυναίκα, ὅταν θρῆσκειται μ' ἕναν ἄνδρα, ὅπως εἶμαστε τώρα ἐμεῖς ἐδῶ...

Ἡ Ζαννέττα εἶδε πὼς ἦταν ὑποχρεωμένη ν' ἀπαντήσῃ κάτι, μὰ τί; Ἦπιε λίγη σαμπάνια, μᾶθησε νευρικά ἕνα τριαντάφυλλο καὶ τέλος, με μιά ξαφνικὴ λάμψι στὰ μάτια, τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, δὲν συλλογίζεται τίποτε... Περιμένει μόνο νὰ τῆς κάνουν κόρτε... νὰ τὴν πολιορκήσουν... νὰ τὴ φιλήσουν! Ὅταν μιά γυναίκα θρῆσκειται μ' ἕναν ἄνδρα δὲν συλλογίζεται τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο πὼς νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχισμένο.

Ὁ Ροσμόρ χαμογέλασε εὐχαριστημένος. Ἡ Ζαννέττα βέβαια δὲν μπορούσε νὰ τοῦ πῆ καθαρά: «Ἐρίσκομαι μαζί σου ἐδῶ πέρα ἀπὸ συμφέρον, φίλε μου, ἀπὸ συμφέρον!» Ὡστόσο καὶ με τὴν ψεύτικη ἀπάντησι πού τοῦ εἶχε δώσει, θὰ κατάφερνε νὰ πετύχῃ τὸν ἴδιο σκοπὸ. Με τὸ τσᾶκ πού θὰ τῆς ἔστειλε τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ζοζέφ Ροσμόρ, θὰ ἔφευγε ἀμέσως γιὰ τὴν Νορμανδία. Θὰ πῆγαινε νὰ καθῆσῃ κοντὰ στὴ μητέρα τῆς, γιὰ πάντα, με τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ξανάφτιαχνε τὴ ζωὴ τῆς.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ θυσία: νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτα τοῦ Ροσμόρ...

Ἦστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἡ πράσινη λιμουζίνα ξεκίνησε μέσα στὴ βροχὴ, γιὰ νὰ γυρίσῃ πάλι στὸ Παρίσι. Ἐνα φύλλο λεύκης εἶχε κολλήσει στὸ κρύσταλλο, πού ἦταν κοντὰ στὸ πρόσωπο τῆς Ζαννέττας. Ἐκεῖνη εἶχε καρφώσει τὰ μάτια τῆς ἀπάνω του, σὺν ὑπνωτισμένη κι' ἄξαφνα φώναξε:

— Γιὰ κύτταξε λοιπὸν, φίλε μου, αὐτὸ τὸ φύλλο τῆς λεύκης. Μοιάζει σὺν ἕνα ψάρι πού χτυπάει ἐπίμονα τὸ κρυστάλλινο τοίχωμα τοῦ ἐνυδρείου πού τὸ πνίγει... Ἔτσι δὲν φαίνεται καὶ σὲ σένα; Μ'

αὐτὴ τὴ βροχὴ, ἡ αὐταπάτη εἶνε καταπληκτικὴ!...

Ὁ Ροσμόρ ἐνθουσιάσθηκε με τὴ φαντασία τῆς Ζαννέττας.

— Τί καλλιτέχνις πού εἴσαστε! ἔκανε με θαυμασμό. Καὶ σώπασε ἀπότομα, γιατί δὲν ἤξερε τί νὰ προσθέσῃ. Μὰ κι' ἐκεῖνη δὲν ξαναεἶπε τίποτε. Χαμογελοῦσε μόνο μ' ἕνα αἰνιγματικὸ τρόπο, παράξενα, ὅπως ἡ Τζοκόντα.

Ἔπειτα ἀπὸ ὦρα, ἡ πράσινη λιμουζίνα τοῦ Ροσμόρ ἀνέβηκε ἕνα στενὸ δρόμο τῆς Μονμάρτρης καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Ζαννέτας. Ὁ βαθύπλοτος τραπεζίτης φίλησε εὐγενικά τὸ χέρι τῆς καὶ τῆς ψιθύρισε με τρυφερότητα:

— Θὰ σᾶς τηλεφωνήσω...

Ἡ Ζαννέττα, κατάκοπη, ζαλισμένη ἀπὸ τὴ σαμπάνια, κοιμήθηκε βαθεῖα κ' εἶδε ἕνα σωρὸ ὡμορφα ὄνειρα. Ἐβλεπε ὅτι ὁ Ροσμόρ τὴν εἶχε γεμίσει με χρυσάφι.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, κατὰ τίς ἔντεκα ἡ ὦρα, ἐύπνησε ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κουδούνισμα. Πετᾶσθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι σαστισμένη, πέρασε τὸ πενιούαρ τῆς κι' ἀνοίξε με λαχτάρια τὴν πόρτα. Ὁ γκροῦμ ἑνὸς μεγάλου ἀνθοπωλείου τῆς παρουσίασε ἀμέσως ἕνα μεγάλο καλάθι γεμᾶτο σπάνια καὶ πανάκριβα ὄρχοειδῆ.

Ἡ Ζαννέττα χαμογέλασε. Τί «τζέντλεμαν» πού ἦταν ὁ Ζοζέφ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς μέσα στὰ χέρια τῆς κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

φως μᾶς καθυσύχασε καθώς και ἡ συντροφιά τῶν τριῶν ἀστυφυλάκων. Τὸς ὠδήγησα ὅλους ὡς τὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς σκάλας, ἐκεῖ ἐμπρὸς ἀκριβῶς πού εἶχε ἐξαφανισθῆ ἡ ὄπτασια. Μὲ ἀόριστη τρεμούλα ἀνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπήκαμε ὅλοι μαζί... Ἀλλὰ τιποτα τὸ ἀλλόκοτο δὲν εἶδαμε. Μονάχα μερικά παληὰ ἐπιπλα, σκονισμένα, θρισκόντουσαν σὲ μιὰ γωνιά. Ντροπιασμένος, ἀλλὰ καὶ πεισματώμενος κρυφὰ — γιὰ τὴ δυσπιστία τῶν συντρόφων μου — ἀρχισα νὰ τραυλιζῶ διάφορες διαβεβαιώσεις καὶ δικαιολογίες...

— Ὁ κύριος ἔχει δίκαιο! φώναξε τότε ἀξαφνα, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστυφύλακας. Κατὶ ἀλλόκοτο συμβαίνει, ἐδῶ μέσα... Νοιώθω μιὰ βαρειά μυρωδιά, πού δὲν μοιάζει μὲ μυρωδιά μουχλιασμένης καὶ κατάκλειστης ἀποθήκης!

Πραγματικῶς, κάτι σὰν μυρωδιά τάφου κι' ἀποσυνθέσεως πτώματος, σκορπιζόταν ἐκεῖ μέσα καὶ μᾶς ζάλιζε. Ψάχνοντας διαρκῶς μὲ τὰ φανάρια μας, ἀντικρύσαμε τὸν τοῖχο — σὲ μιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου — ὑγρὸν ἀκόμα, σὰν καινούργιο χτισμένο. Τὸν χτυπήσαμε δυνατὰ, καὶ ὁ ἦχος ἀκούστηκε ὑπόκωφος σὰν νὰ ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀδειο, πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν τοῖχο!...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἐκλήθησαν ἀπ' τὴν Ἀστυνομία δυὸ ἐργάτες μὲ τὶς σκαπάνες τους καὶ γκρέμισαν αὐτὸν τὸν περιεργὸ τοῖχο. Μιὰ φριχτὴ ὄσμη πτώματος σὲ τελεία ἀποσύνθεσι πειά, μᾶς ἐπνίξε. Κι' ἀνατριχιασμένοι, λουσιμένοι σὲ ἰδρώτα τρόμου καὶ ἀγωνίας ἀντικρύσαμε χάμω στὰ σανίδια τὸ πτώμα μιᾶς νεαρῆς καὶ ξανθῆς γυναίκας!

Ἦταν, ἡ δῆθεν μυστηριωδῶς ἐξαφανισμένη ἀπὸ καιρὸ σύζυγος τοῦ πρώην ἰδιοκτῆτου τοῦ σπιτιοῦ. Ἀγαπώντας μιὰ ἄλλη ὁ θηριώδης αὐτὸς σύζυγος καὶ θέλοντας νὰ ξεφορτωθῆ τὴν ἀτυχή γυναῖκα του, τὴ δηλητηρίασε κρυφὰ...

Κατόπιν, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἐγκλημά του, ἀνέβασε τὸ πτώμα τῆς σὲ μιὰ γωνιά τῆς μικρῆς ἀποθήκης καὶ τὸ ἔκρυψε, χιτίζοντας ἕναν δευτερόν τοῖχο μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀποθήκη!

Ὁ πρωτότυπος τάφος αὐτὸς, σφράγισε μέσα του τὸ φριχτὸ μυστικὸ θαυμάσια. Ἡ ὄσμη τοῦ πτώματος, ἡ τόσο ἄλλωστε ἀόριστη, χανόταν ὀλότελα μέσα στὴν ὄσμη τῆς μούχλας τοῦ διαρκῶς κλειστοῦ κι' ἀνηλίου αὐτοῦ δωματίου. Σίγα-σιγά κατόπιν βᾶσθνε τελείως ἡ ὄσμη αὐτή, χωρὶς κανέναν ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀνυποψιάστους ν' ἀντιληφθῆ κάτι ἐν τῷ μεταξῷ. Κι' ἔτσι τὸ ἐγκλημα θὰ ἔμενε μυστικὸ γιὰ πάντα, ἀν' ἡ Μάρθα κι' ἐγὼ δὲν βλέπαμε τὸ φάντασμα τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου θύματος!

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωί, ὁ πρώην ἰδιοκτῆτης τοῦ σπιτιοῦ συνελήφθη ἀμέσως. Ὁδηγήθηκε μπρὸς τὸ πτώμα τοῦ θύματός του, καὶ ἡ ταραχὴ πού ἐνοιωσε, τὸν πρόδωσε ἀμέσως, καὶ ὠμολόγησε τὸ φριχτὸ κακούργημά του!

Ἡ ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 40)

Ροσμὸρ! Πῶς ἤξερε νὰ περιποιῆται τὶς γυναῖκες!... Πῆρε τὸ καλάθι μὲ τὰ μῶβ ἐξωτικὰ λουλούδια, τὸ ἀφήσε πάνω στὸ τραπέζι κι' ἐπειτα περιεργῆ, ἄρπαξε τὸ γράμμα πού θρισκόταν ἀνάμεσα στὰ ὄρχοειδή. Μὰ ξαφνικά, ἐνοιωσε ἕναν παράξενο τρόμο! Πόσο λεπτὸς ἦταν ὁ φάκελλος! Τί εἶχε ἀρὰ γε μέσα; Ἡ Ζανέττα δίστασε νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Ἀρχισε νὰ χαιδεύῃ ἐνα-ενα τὰ μῶβ λουλούδια, θυσιωμένη στὶς σκέψεις τῆς. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φάκελλο ἦταν κλεισμένη ἡ καινούργια τῆς ζωὴ, ἡ εὐτυχία...

Ἀπότομα, μὲ μιὰ ἄγρια χαρὰ, τὸν ἀνοίξε καὶ δὲν θρῆκε μέσα τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν κάρτα τοῦ Ζοζέφ Ροσμὸρ μ' αὐτὲς τὶς λέξεις: «Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀλησμόνητες ὥρες πού πέρασα μαζί σου...»

Ἡ Ζανέττα, ἀφηρημένη, ἀρχισε νὰ μετράῃ τὰ λουλούδια: ἦσαν πενήντα! Θεὲ μου!... Πενήντα πανάκριβα λουλούδια! Θὰ κόστιζαν περισσότερο ἀπὸ δυὸ χιλιάδες φράγκα!...

Καὶ τότε, κάθισε μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς μέσα στὰ χέρια τῆς καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ, μὲ λυγμούς, σὰν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι πού εἶχε ἀπορριφθῆ στὶς ἐξετάσεις.

Ἡ θυσία τῆς ἦταν ἀνώφελη. Μ' ἐκεῖνα τὰ ἐξωτικὰ λουλούδια πού εἶχαν ἕνα τόσο πένθιμο χρῶμα, δὲν μποροῦσε ἀλλοίμονο νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τῆς, καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὴ μητέρα τῆς, στὴ Νορμανδία...

Εἶχε πάρει ἕναν ἄσχημο δρόμο.

Κι' ἔπρεπε τώρα νὰ τραβῆξῃ ἐμπρὸς, ὡς τὴν εὐτυχία ἢ τὸν θάνατο!...

ΝΑΤΑΛΙΑ ΠΙΛΕΝΚΟ

ΤΑ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 27)

τρευτῆ καὶ θὰ πεθάνῃ μὲ τὴν σειρά τῆς. Ὁ δεύτερος σύζυγός τῆς θ' ἀναγκασθῆ νὰ ξαναπαντρευθῆ κι' αὐτὸς, κι' ἔτσι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, μιὰ ἀτελείωτη σειρά θετῶν πατέρων καὶ μητέρων θὰ διασχίσουν αὐτὸ τὸ σπιτι.

Τὴν ἀπόδειξι τῶν συλλογισμῶν του αὐτῶν τὴν εὗρισκε στὸ γεγονός, ὅτι διαρκῶς ἐνοιώθε χειρότερα τὸν ἑαυτὸ του.

Ἦταν ἡ μοῖρα... δὲν μποροῦσε λοιπὸν οὔτε τίποτε νὰ πῆ, οὔτε τίποτε νὰ κάμῃ...

Ἡ γυναῖκα του, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ βγάλῃ μὲ κανένα τρόπο τὴν ἔμμοιη ἰδέα πού τὸν βασάνιζε, πῆγε καὶ συμβουλευτήκε τὸν θεῖο τῆς, τὸν ἐφημέριο. Ὁ ἱερεὺς τῆς συνέστησε νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον τῆς, ὅπως τῆς τὸ ὑπαγόρευε ἡ συνειδήσί τῆς, χωρὶς νὰ διη προσοχὴ στὶς ἀτιμίες τῶν κακῶν ἀνθρώπων. Ἄν' δὲν συμμόρφωνε μὲ τὴν καλωσύνη τὰ δυὸ παιδιὰ, εἶχε καθῆκον νὰ καταφύγῃ στὴ βία.

Ἡ συμβουλή ἦταν φρόνιμη, μὰ ἀλλοίμονο! δὲν εἶχε ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν θάνατο τοῦ φτωχοῦ καθηγητοῦ.

τὴν πρώτη φορὰ πού ἡ Κατερίνα ἐφάρμοσε αὐτὴν τὴν συμβουλή καὶ τὶς ἔβρεξε λίγο τῆς Νενέττας καὶ τοῦ Νόνου, ὁ Ἐρμίνιο ντὲ Ντοντζέλλο, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο, εἶδε νὰ ὀρμάῃ ἐπάνω του, ὁ Ἰστός, ὁ γυιὸς τῆς κ. Νίνφα, ἀκολουθούμενος ἀπ' ὅλες τὶς γειτόνισσες πού μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πρὸς τοὺς οὐρανὸ, εὐχλιάζαν ὅσο μποροῦσε περισσότερο ἢ καθεμίᾳ.

Ἡ γυναῖκα του εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ ταμπουρωθῆ μέσα στὸ σπιτι. Ὑπῆρχαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀστυφύλακες καὶ καραμπινιέροι.

Ὅλη ἡ γειτονιά εἶχε ὑπογράψῃ μιὰ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐναντίον τῶν θηριωδιῶν τῶν ὁποίων τὰ δυὸ ὄρφανὰ ἦσαν τὰ θύματα.

Ἡ ντροπὴ καὶ ἡ στενοχώριες ἐνός τέτοιου σκανδάλου, ἡ λύσσα τὴν ὀπκία ὁ Ἐρμίνιο αἰσθάνθηκε γιὰ μιὰ τόσο μεγάλη ἀδικία, ἔκαναν τὴν χολὴ του νὰ σπάσῃ καὶ τὸν ἔφεραν στὴν ἐπιθανάτιο ἀγωνία.

Πρὶν κλείσῃ τὰ μάτια του γιὰ πάντα, κάλεσε τὴ γυναῖκα του κοντὰ του καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ σβυσμένη:

— Κατερίνα, θέλεις μιὰ συμβουλή; Παντρέψου αὐτὸν τὸν Τοτό, τὸ γυιὸ τῆς κ. Νίνφα, ἀγαπημένη μου... Μὴ φοβάσαι, δὲν θ' ἀργήσῃς νάρθῃς νὰ μὲ συναντήσῃς καὶ θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ τὰ ξεμπλέξῃ μόνος του μαζί μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα... μαζί μ' αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ... Μείνε ἡσυχῆ... Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πεθάνῃ κι' αὐτὸς...

Καὶ ξεψύχησε...

Ἡ Νενέττα κι' ὁ Νόνου, εἶχαν βρεῖ στὸ σπιτι τῆς γειτόνισσας πού τὰ φύλαγε, μιὰ γάτα κι' ἕνα παπαγάλου θαλαμωμένο. Ἐπαιζαν μέσα στὴν εὐτυχία τους καὶ στὴν ἀγνοιά τους.

— Ψιφίνα, θὰ σὲ πνίξω... ἔλεγε ἡ Νενέττα...

Καὶ ὁ Νόνου, γυρίζοντας πρὸς αὐτὴν τραυλιζε.

— Πνίχ' τὴν!... Πνίχ' τὴν!...

ΛΟΥΙΖΑ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Ἡ ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

Ἡ Μάρθα εἶχε παντρευτῆ ἐντωμεταξὺ τὸν Κεπούρα. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔκανε λίγα μούτρα, γιὰτὶ εἶχα τολμήσῃ νὰ γράψω γιὰ τὸ σύζυγό τῆς ἕνα ἄρθρο πού δὲν ἦταν ἀποκλειστικὰ γεμάτο διθυράμβους.

— Ἐγραψα γι' αὐτὸν πράγματα πού καὶ σεῖς τὰ σκεφτόσαστε πρὶν τὸν παντρευτῆτε τῆς εἶπα γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ.

— Ἄ! καλὰ! μοῦ ἀπάντησε, γιὰτὶ τὰ λίγα γαλλικά πού ἔβρεξε τὴν ἔκαναν νὰ νομίσῃ τὰ λόγια μου γιὰ μιὰ αἴτησι συγγνώμης.

Ἡ Μάρθα ἦταν τώρα μιὰ «σούπερ στάρ». Ὅλο τὸ στούντιο λύγιζε μπρὸς στὴ θέλησί τῆς. Ἐξασκοῦσε σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλα, μὲ τὸ ἀξιολάτρευτο χαμόγελό τῆς, μιὰ δικτατορία ἀπόλυτη. Σύμφωνα μὲ τὸ λαμπρὸ συμβόλαιό τῆς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγῃ τὸν σκηνοθέτη τῆς, τοὺς ἠθοποιούς, πού θὰ ἐπαιζαν μαζί τῆς, τὸ ἔργο στὸ ὁποῖο θάπαιζε, — τὸν ὀπερατέρ, ὅλα, ὅλα... κι' αὐτοὺς τοὺς ἠλεκτρολόγους ἀκόμα!

Ἡ καλὴ τῆς μαμά, πιστὴ στὴ θέσι τῆς, ἦταν πάντα ἐκεῖ. Μὰ ἡ οἰκογένεια εἶχε μεγαλώσει, κατὰ μιὰ θεία, μιὰ ἀδελφή, ἕνα μικρὸ ἐξάδελφο, μιὰ μεγάλη ἀνηψιά, τὸν μνηστῆρα τῆς ἀνηψιάς κι' ὅλοι αὐτοί, ὅταν θράδουαζε, ἔδιναν σὰν εἰδικοί τὴ γνώμη τους γιὰ τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας. Γιὰτὶ ἡ τρυφερὴ καὶ πονετικὴ Μάρθα δὲν ξεχνάει τοὺς δικούς τῆς στὴν εὐτυχία τῆς.

Τώρα ἡ Μάρθα ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

Ἄς εὐχηθούμε νὰ τὴν ἀπογοητεύσῃ λίγο ὁ νέος κόσμος, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν εὐρωπαϊῶν θαυμαστῶν τῆς.